

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/43/2023
Identifikačné číslo spisu:	1408203168
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1408203168.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: 1/ R. J., bytom J. X, J., 2/ I. C., bytom Y. X, J., 3/ R. C., bytom Y. X, J., 4/ J. T., bytom D.. P. XX, J., 5/ I. J., bytom D.. P. XX, J., 6/ R. J., bytom D.. P. XX, J., 7/ G. T., bytom D.. P. XX, J., 8/ W.. S.. Ľ. O., bytom D.. P. XX, J., 9/ O.P. O., bytom D.. P. XX, J., 10/ E. B., bytom D.. P. XX, J., 11/ C. B., bytom D.. P. XX, J., 12/ C.. C. D., bytom D.. P. XX, J., 13/ T. D., bytom D.. P. XX, J., 15/ O. D., bytom D.. P. XX, J., 16/ O.. C. E., Q., bytom D.. P. XX, J., 17/ Š. Y., bytom D.. P.Y. XX, J., 18/ C. N., bytom G. XX, J., 19/ E. E., bytom C. X, J., 20/ Y. B.Á., bytom D.. P. XX, J., 21/ W. Ž., bytom D.. P. XX, J., 22/ C. V., bytom D.. P. XX, J., 23/ W.. C. J., bytom D.. P. XX, J., 24/ S. Y., bytom D.. P. XX, J., 25/ Y. Š., bytom D.. P. XX, J., 26/ D. T., bytom D.. P. XX, J., 27/ W.. M. G., Q., bytom D.. P. XX, J., 28/ I.. X. C., bytom Q. X, J., 29/ C. Y., bytom D.. P. XX, J., 30/ W.. E. J., bytom Š.E. X, J., 31/ C. E., bytom D.. P. XX, J., 32/ W.. I. N., bytom G. XX, J., všetci zastúpení JUDr. Annou Ščepkovou, advokátkou, so sídlom Saratovská č. 2/A, Bratislava, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky č. 9, IČO: 00 169 731, zastúpenému JUDr. Jozefom Drvárom, advokátom, sídlom Belinského 16, Bratislava, o zaplatenie 11.839,35 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 316/08, o dovolaní žalobcov 10/, 15/, 17/, 20/, 21/, 22/, 24/ a 27/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. augusta 2019, sp. zn. 5 Co 183/2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. augusta 2019, sp. zn. 5 Co 183/2019, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 8. apríla 2019, č. k. 7C/316/08/-677 (prvý výrok) a v súvisiacom výroku o náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému (tretí výrok) z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Odôvodnenie

1.1 Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 8.4.2019, č. k. 7 C 316/08-677, po právoplatnom skončení sporu nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov v zastavenej časti konania 7.796,88 eur (z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby), keď vo veci aplikoval § 257 CSP. Za dôvod hodný osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie trov žalovanému považoval skutkové závery súdu v rozhodnutí vo veci samej, podľa ktorých žalovaný v rozpore so svojimi povinnosťami, vyplývajúcimi mu zo zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len

„zákon o vlastníctve bytov“) pri zániku správy nevykonával vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a vyúčtovania úhrad za plnenia, toto bolo vykonané až na základe nariadeného znaleckého dokazovania, v závislosti od výsledkov ktorého potom žalobca zobral žalobu v tejto časti späť. Dospel tiež k záveru, že v tejto časti zavinil zastavenie konania žalovaný pre neposkytnutie súčinnosti žalobcom pri ustálení výšky dlžnej sumy, pritom podľa záverov znalca účtovníctvo žalovaného nebolo vedené v súlade so zákonom o účtovníctve ani s postupmi účtovania pre podnikateľov.

1.2 Ďalším uznesením z 8.4.2019, č. k. 7 C 316/08-660, súd prvej inštancie rozhodol o sťažnosti žalobcov proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 11.12.2017, č. k. 7C/316/08-576 (na základe uznesenia súdu zo dňa 13.6.2017 č. k. 7C/316/08-564, o priznaní náhrady trov konania žalobcom v rozsahu 100 %), ktorým určil výšku trov v rozsahu 2.486,64 eur tak, že napadnuté uznesenie zmenil a žalobcom priznal náhradu trov konania vo výške 46.079,12 eur za zaplatený súdny poplatok (710,21 eur), za preddavok na znalečné (350 eur) a za trovy právneho zastúpenia (45.018,91 eur).

2.1 Na odvolanie žalovaného proti uvedeným uzneseniam Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesením z 30.8.2019, sp. zn. 5 Co 183/2019, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie z 8.4.2019, č. k. 7C/316/08-677, tak, že v zastavenej časti, týkajúcej sa zaplata sumy 7.796,88 eur, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (I. výrok); zastavil odvolacie konanie, týkajúce sa uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 8.4.2019, č. k. 7C/316/08-660 (II. výrok); žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.2 Odvolací súd vo vzťahu k I. výroku konštatoval, že žalobcovia, vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici C.. D.. P. č. XX-XX v J. sa domáhali zaplata sumy 11.839,35 eur ako prostriedkov, ktoré žalovaný ako skorší správca bytového domu zadržal na ich fonde prevádzky, údržby a opráv. Pri vyčíslení tejto sumy vychádzali zo žalovaným vypracovaného výpisu účtov zo dňa 14.12.2006 o stave fondu prevádzky údržby a opráv k 31.12.2005 a z ďalšej evidencie žalovaného. V priebehu konania s ohľadom na závery znalca o tom, že výpis z účtu, z ktorého žalobcovia pri ustálení žalovanej sumy (v jej najvyššej položke) vychádzali predstavuje stav účtovný a nie skutočný stav (bez zohľadnenia dlhu vlastníkov na preddavkoch na úhradách za plnenia), zobrali žalobcovia svoju žalobu späť v časti 7.796,88 eur.

2.3 Súd prvej inštancie vo veci rozhodoval rozsudkom dvakrát. V prvom rozsudku zo dňa 26.1.2012 v zmysle záverov znalca žalovaného zaviazal na zaplata 4.042,47 eur s príslušenstvom, v späťvzatej časti konanie so súhlasom žalovaného zastavil. Žalobcom priznal tiež náhradu trov konania vo výške 1.106,12 eur. Na odvolanie žalovaného bol rozsudok vo vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 31.5.2012, č. k. 9Co/173/12-219). V poradí druhom rozsudku zo dňa 06.11.2014 súd prvej inštancie opätovne žalobe vo zvyšnej časti 4.042,47 eur vyhovel a súčasne rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnom skončení sporu (rozsudok potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 2.2.2017, č. k. 9Co/62/15-451, v jeho vyhovujúcej časti, s výnimkou žalobcu 14/, u ktorého z dôvodu úmrtia došlo k zrušeniu rozsudku a k zastaveniu konania).

2.4 Následne súd prvej inštancie odvolaním nenapadnutým uznesením zo dňa 13.6.2017, č. k. 7C/316/08-564, rozhodol o trovách konania tak, že žalobcom priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení poukázal na právoplatné zastavenie konania v časti 7.796,88 eur i na právoplatné priznanie uplatneného zvyšku predmetu konania v druhom rozsudku v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu. V odôvodnení ďalej citoval ustanovenia CSP § 470 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1. V bode 9. odôvodnenia uviedol, že žalobcom priznáva náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože žalobe bolo vyhovené.

2.5 Proti tomuto uzneseniu žalovaný odvolanie nepodal. Preto na jeho základe vyšší súdny úradník rozhodol o výške trov, ktoré na základe sťažnosti žalobcov boli v uznesení č. k. 7C/316/08-660 zmenené zo sumy 2.486,64 eur (z toho trovy právneho zastúpenia 1.426,42 eur) sudcom na sumu 46.079,12 eur (z toho trovy právneho zastúpenia 45.018,91 eur). Za tohto stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo rozhodnuté i o trovách v časti zastavenej pre späťvzatie žalobcu (pôvodná žaloba na sumu 11.839,35 eur) a o nároku na náhradu trov čiastočne zastaveného konania rozhodol ďalším uznesením.

2.6 Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie po tom ako v druhom rozsudku prenechal rozhodnutie o

trovách konania na samostatné uznesenie v zmysle § 151 ods. 2 OSP, za účinnosti nového procesného poriadku pochybil, keď hoci v odôvodnení uznesenia zo dňa 13.6.2017, č. k. 7C/316/08-564, poukazuje i na zastavenie konania v časti prevyšujúcej priznanú istinu, zjavne nesprávne a v rozpore s poučením odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, rozhodol len o trovách časti konania, ktorá bola predmetom konania po zrušení prvého rozsudku vydaného v spore, t. j. ohľadom sumy 4.042,47 eur, ktorú uviedol i do záhlavia uznesenia. Správne mal súd prvej inštancie o existencii nároku na náhradu trov konania (t. j. v priznanej i v zastavenej časti) rozhodnúť jediným uznesením, v ktorom mal prihliadnuť na výsledok konania, t. j. dosiahnutý pomerný úspech strán v spore a rozhodnúť o nároku buď podľa pomeru úspechu pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 CSP a priznať úspešnému žalovanému pomernú náhradu trov konania, resp. pri danosti dôvodov podľa § 257 úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznať.

2.7 Pretože odvolací súd nemal možnosť nápravy uznesenia zo dňa 13.6.2017, akceptoval, že súd prvej inštancie v uznesení zo dňa 8.4.2019, č. k. 7C/316/08-677, sa pokúsil uvedené pochybenie napraviť tým, že rozhodoval o trovách čiastočne zastaveného konania osobitným uznesením. Odvolací súd berúc do úvahy, že žalujúcej strane, úspešnej len v časti 4.042,47 eur (na istine), bola priznaná náhrada trov vo výške 46.079,12 eur, považoval za rozporné s požiadavkou spravodlivej ochrany práv podľa čl. 2 ods. 1 CSP, aby žalovanému v časti zastaveného konania nebola priznaná náhrada trov podľa § 257 CSP. Odvolací súd sa preto pokúsil odstrániť pochybenie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v odvolaní nenapadnutom uznesení zo dňa 13.6.2017 tak, že včas podaným odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) a žalovanému priznal náhradu trov konania zo zastavenej časti 7.796,88 eur v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP.

2.8 Odvolací súd vo vzťahu k II. výroku, ktorým zastavil odvolacie konanie, konštatoval, že v danom prípade predmetom odvolacieho konania bolo uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti proti uzneseniu, ktorým súdny úradník určil výšku prisúdených trov. V tejto súvislosti dôvodil, že v danom prípade nebola splnená podmienka konania - funkčná príslušnosť krajského súdu na preskúmavanie rozhodnutia sudcu prvej inštancie o sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka o výške priznaných trov konania.

2.9 Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil tým, že žalovaný v odvolacom konaní dosiahol plný úspech, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

1.

3.1 Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu v rozsahu I. výroku podali včas dovolanie žalobcovia 10/, 15/, 17/, 20/, 21/, 22/, 24/ a 27 (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. d/ CSP (dovolatelia nesprávne odkazovali na § 420 písm. e/), keď podľa dovolateľov v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) uznesenie v napadnutom výroku I. a tiež v závislom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.2 Dovolatelia na úvod svojho dovolania podľa § 420 CSP argumentovali v prospech objektívnej prípustnosti ich dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania. Argumentovali pritom s poukazom na judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 275/2018).

3.3 Pokiaľ ide o samotné porušenie zákazu rozhodnúť dvakrát v tej istej veci (ne bis in idem), dovocatelia argumentovali, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej je kľúčovým princípom civilného procesu, predstavuje imanentnú súčasť všeobecnejšieho princípu právnej istoty. Podľa dovolateľov tento zákaz nemožno vzťahovať len na právoplatné rozhodnutie vo veci samej (rozsudok), ale aj na právoplatné rozhodnutia, ktoré síce nie sú rozhodnutiami vo veci samej, no súd je nimi viazaný a rozhodlo sa nimi záväzne o určitej otázke v konaní. Medzi také rozhodnutia patrí najmä právoplatné rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania, ktorým - ako rozhodnutím s konštitutívnymi účinkami - vzniká jednej strane sporu voči druhej strane sporu (hmotné) právo na náhradu trov konania (i keď majúce svoj základ v procesnom práve), chránené čl. 20 ods. 1 ústavy ako i čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach. V tejto súvislosti poukázali na judikatúru českého najvyššieho súdu (25 Cdo 803/2011, 29 Cdo 1301/2013). Opačný prístup by znamenal, že by súd mohol kedykoľvek aj po právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania vydať nové rozhodnutie o tejto otázke (prípád dovolateľov).

3.4 V prípade dovolateľov nezákonným postupom súdu prvej inštancie v súčasnosti popri sebe stoja dve právoplatné rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania - uznesenie súdu prvej inštancie z 13.6.2017, č. k. 7 C 316/08-564, právoplatné od 5.7.2017, ktorým bol žalobcom v 1. až 13. rade, 15. až 32. rade priznaný nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu, a uznesenie odvolacieho súdu z 30.8.2019, č. k. 5 Co 183/2019-731, právoplatné od 07.11.2019, ktorým bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu v zastavenej časti, týkajúcej sa zaplata sumy 7.796,88 eur.

3.5 Dovolatelia zdôraznili, že obsah právoplatného uznesenia súdu prvej inštancie z 13.6.2017, č. k. 7 C 316/08-564, nijako nenasvedčoval tomu, že by po jeho vydaní malo byť vydané o nároku na náhradu trov v určitej časti konania ešte nejaké ďalšie rozhodnutie. Predstavoval preto konečné a definitívne rozhodnutie o nároku na náhradu trov celého konania.

3.6 Argumentovali použitím analógie s poukazom na právnu úpravu dopĺňacieho rozsudku (§ 225 ods. 1 CSP). Podľa dovolateľov je neakceptovateľné, aby súd fakticky dopĺňal právoplatné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bez návrhu takmer dva roky po jeho vydaní a nadobudnutí právoplatnosti.

3.7 Podľa dovolateľov pritom odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neprípustne prehodnotil skoršie právoplatné rozhodnutie, keď ho vydal v snahe - „odstrániť“ pochybenie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v odvolaním nenapadnutom uznesení zo dňa 13.9.2017“ (bod 20. dovolaním napadnutého uznesenia).

3.8 Záverom dovolatelia dôvodili, že zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva, že by súd prvej inštancie mal alebo mohol rozdeľovať rozhodnutie o nároku na náhradu trov (celého) konania do viacerých samostatných rozhodnutí. V rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania sa má vyhodnotiť úspech a neúspech sporových strán (a jeho pomer) v rámci celého konania, a nie napr. separátne priznať žalobcovi proti žalovanému náhradu trov konania vo vyhovujúcej časti a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania v zamietajúcej časti.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhol odmietnuť, prípadne konanie zastaviť pre nesplnenie procesných podmienok konania. Žalovaný už nie je správca bytu. Podľa žalovaného aktívna legitimácia samotným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome v súdnej veci nesvedčí a patrí novému správcovi. Súd kedykoľvek počas konania je ex lege povinný prihliadať na splnenie procesných podmienok podľa § 161 CSP. Podľa žalovaného tiež v konaní od podania žaloby v predmetnej veci neboli zo strany žalobcov rešpektované kogentné ustanovenia zákona o vlastníctve bytov (§ 14 ods. 5) ani § 91 ods. 2 OSP upravujúci takzvané nútené procesné spoločenstvo v prípade spoluvlastníkov alebo manželov, majúcich byt (nebytový priestor) v dome v bezpodielovom spoluvlastníctve. Podľa žalovaného dovolatelia neboli oprávnenými subjektmi na podanie dovolania (§ 424 CSP). Poukázal tiež na skutočnosť, že niektorí zo žalobcov už neboli v rozhodnom čase vlastníkami niektorého zo 40 bytov alebo 11 nebytových priestorov v dome, čo konajúce všeobecné súdy nezohľadnili pri prejednaní a rozhodnutí sporu.

5. Najvyšší súd rozhodnutím č. k. 1 Cdo 141/2020 z 24. augusta 2022 dovolanie dovolateľov zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Ústavný súd nálezom III. ÚS 69/2023 z 16. marca 2023 uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 141/2020 z 24. augusta 2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpení na základe plnomocenstva advokátom (§ 429 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel po záveroch vyslovených v Náleze ústavného súdu III. ÚS 69/2023 z 16. marca 2023 k záveru o dôvodnosti žalobcami podaného dovolania (§ 449 ods. 1 CSP).

8. Podľa § 420 písm. d/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (res iudicata) alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (prekážka litispendencie).

9. Vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 69/2023 z 16. marca 2023 podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nevyhnutným predpokladom rozhodnutia o náhrade trov konania je teda jeho skončenie. Rozhodnutie o náhrade trov konania sa preto spája len s takým rozhodnutím súdu, ktoré z jeho inštančného pohľadu znamená rozhodnutie o celom predmete konania. K tomu môže dôjsť rozsudkom vo veci samej podľa § 212 ods. 1 CSP alebo uznesením podľa § 234 ods. 1 CSP, ktoré môže mať za následok, že pre vybavenie veci na tej či onej inštancii už nebude potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie. Spravidla pôjde o uznesenie o zastavení konania. Z ust. § 262 ods. 1 CSP vôbec nevyplýva, že by zákon či už pripúšťal alebo dokonca výslovne prikazoval, aby sa o náhrade konania rozhodovalo viacerými rozhodnutiami. To vlastne ani prakticky nie je možné, keďže len pri čiastočnom zastavení konania neprichádza do úvahy, aby bolo možné posúdiť okolnosti rozhodné pre nárok o náhrade trov konania. Ak nie je rozhodnuté o celom predmete konania, nie je možné posúdiť pomer úspechu strán, prípadne pomer zavinenia strán na zastavení konania. Preto § 262 ods. 1 CSP možno rozumne vyložiť len tak, že jediná ním predpokladaná možnosť rozhodnutia o náhrade trov sa spája len s takým rozhodnutím súdu, ktorým konanie na jeho inštancii končí, teda nebude potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie potrebné na vysporiadanie sa so žalobou. Tiež treba pripomenúť, že pre rozhodovanie o náhrade trov konania aj právna úprava podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) obsahovala obdobné koncentračné prvky. Aj § 151 OSP ustanovoval, že o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, a len v zložitých prípadoch bolo možno toto jedno rozhodnutie odložiť na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V spore sťažovateľiek bolo konanie skončené kombináciou týchto dvoch spôsobov, keď najprv sčasti o 7 796,88 eur bolo konanie zastavené z procesného dôvodu a neskôr sčasti o 4 042,47 eur sa konanie skončilo rozsudkom vo veci samej. Z § 262 ods. 1 CSP však vôbec nevyplýva, že by zákon či už pripúšťal alebo dokonca výslovne prikazoval, aby sa o náhrade konania rozhodovalo viacerými rozhodnutiami. To vlastne ani prakticky nie je možné, keďže len pri čiastočnom zastavení konania neprichádza do úvahy, aby bolo možné posúdiť okolnosti rozhodné pre nárok o náhrade trov konania. Ak nie je rozhodnuté o celom predmete konania, nie je možné posúdiť pomer úspechu strán, prípadne pomer zavinenia strán na zastavení konania. Preto § 262 ods. 1 CSP možno rozumne vyložiť len tak, že jediná ním predpokladaná možnosť rozhodnutia o náhrade trov sa spája len s takým rozhodnutím súdu, ktorým konanie na jeho inštancii končí, teda nebude potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie potrebné na vysporiadanie sa so žalobou.

10. Zhrnúc zhora uvedené možno konštatovať, že podstatou dovolaním napadnutého rozhodnutia je argumentácia, ktorej základom je to, že ak o určitej časti predmetu konania, konkrétne určitej časti náhrady trov konania, nebolo rozhodnuté, možno o tejto časti aj bez návrhu strán rozhodnúť neskorším rozhodnutím. Táto právna predstava je však v rozpore s tým, že neúplné rozhodnutia súdov, teda rozhodnutia, ktorými nebolo rozhodnuté o celom predmete konania, možno napraviť len osobitným spôsobom doplnenia podľa § 225 CSP, ktoré je možné len na návrh strany do 15 dní od doručenia rozsudku alebo bez návrhu, len ak rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Ustanovenie § 225 CSP možno vzťahovať aj na rozhodovanie o trovách konania, o ktorých sa rozhoduje uznesením, keďže podľa § 234 ods. 2 CSP na uznesenie sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Tieto zásady sú vyjadrením toho, že prípadné nedostatky súdnych rozhodnutí možno naprávať len zákonom predpokladaným spôsobom, či už opravnými prostriedkami alebo postupmi, ktorými ich menej závažné nedostatky možno napraviť rozhodnutím tej inštancie, ktorá rozhodnutia vydala. Ide o spomenuté či už doplnenie alebo opravu chyby v písaní a počítaní alebo inej zrejmej nesprávnosti podľa § 224 CSP. Možno len doplniť, že nie je náhodou, že prekážka veci rozhodnutej je systematicky zaradená práve do ustanovení CSP o rozsudku (§ 230 CSP).

11. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.